

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2828/2021
Рев2 2842/2021
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Ужице, Станица саобраћајне полиције Пожега, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3593/18 од 10.04.2019. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године, у седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године, у ставу другом изреке.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3593/18 од 10.04.2019. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године, у преосталом делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3593/18 од 10.04.2019. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године, у преосталом делу.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду ревизијских трошкова, као неосновани.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги ПП 74/18 од 10.09.2018. године, ставом првим и другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на основу неисплаћене накнаде за прековремени и ноћни рад, за период од 04.01.2015. године до 31.12.2017. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређене овим ставовима изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је

тражио да му тужена по основу сменског рада за период 04.01.2015. године до 31.12.2017. године, исплати износ од 190.658,38 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе, ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 36.188,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3593/18 од 10.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу другом и четвртм изреке и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновно суђење.

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 117/19 од 03.12.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде зараде по основу ноћног рада за период од 04.01.2015. године до 04.01.2018. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 43.388,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу за период од 04.01.2015. године до 31.03.2016. године, на име неисплаћене накнаде зараде по основу ноћног рада, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког месечног износа до исплате у висини и на начин ближе одређен овим делом става првог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда, у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена на име неисплаћене накнаде зараде по основу ноћног рада за период од 01.05.2016. године до 04.01.2018. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом у појединачно опредељеним износима, ближе одређене овим ставом изреке, а обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.329,05 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против правноснажних пресуда донетих у другом степену, ревизије су благовремено изјавили тужилац и тужена, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

С обзиром да је ревизија тужиоца изјављена на преиначујући део пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 607/21 од 13.05.2021. године иста је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), те није било потребе да се у овом делу одлучује као о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у наведеном делу, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, у овом делу, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на радном месту ... У спорном периоду тужилац је остварио сате ноћног рада, а како тврди тужена му није исплатила увећану плату по овом основу, сагласно одредби члана 187. Закона о полицији. Решењем тужене од 15.05.2017. године, тужиоцу је утврђен укупни коефицијент за обрачун плате од 01.05.2016. године и износи 1,791, а који између осталог садржи и коефицијент нередовности у раду од 0,145. Према налазу вештака ноћни рад није вреднован ни при утврђивању основне плате, а накнада за рад ноћу тужиоцу је исплаћена у мањем износу од обрачунатог. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоцу у утврђеном периоду сагласно члану 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, припада разлика између исплаћеног и припадајућег увећања на плату по основу рада ноћу у проценту од 28,6% од основне плате, јер се нередовност у раду од 0,145 у укупном коефицијенту плате вредновала кроз сменски рад и призната је за сменски рад, али не и за ноћни рад.

Међутим, другостепени суд је нашао да закључак првостепеног суда није заснован на правилној примени одредаба Закона о полицији и Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату разлике накнаде зараде за рад ноћу, за период од маја 2016. године до јануара 2018. године. Овакав закључак побијане пресуде заснован је на чињеници да је тужена почев од 01.05.2016. године тужиоцу вршила обрачун и исплату плате по решењу од 15.05.2017. године, а према којем је рад ноћу вреднован кроз коефицијент нередовности у висини од 0,145.

По оцени Врховног касационог суда, супротно наводима ревизије тужиоца, побијана пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 184. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр.6/16, који је ступио на снагу 05.02.2016. године), запослени у Министарству остварују право на плату, увећану плату, накнаду плате, накнаду трошкова и друга примања у складу са овим законом (став 1), права из става 1. овог члана, као и структура плате и коефицијената плате утврђују се посебним актом Владе (став 2), плата запосленог у Министарству се састоји од основне плате и увећане плате (став 3). Одредбом члана 185. став 5. истог закона, прописано је да се коефицијент плате састоји из збира основних и додатних коефицијената, док према члану 187. став 1. тачка 1. истог закона, полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом и то за рад ноћу – за сваки сат рада у висини 28,6% вредности радног сата основне плате, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне плате.

Према члану 2. став 2. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, основна плата састоји се од основице плате коју утврђује Влада и утврђених коефицијената плате. Чланом 4. Правилника, предвиђено је да су коефицијенти плате из члана 2. став 2. основни коефицијент, који се састоји из коефицијента платног разреда и коефицијента звања, односно чина и додатни коефицијент. Према члану 7. додатни коефицијент се састоји из коефицијента

бенефиције (УСО), коефицијента нередовности у раду (СТН) и коефицијента одговорности и сложености (ОС), док се према члану 9. став 1. коефицијент нередовности у раду утврђује у односу на радна места у Министарству која у својој номенклатури садрже одреднице нередовне организације посла у виду рада у смени, турнуса или других учесталих нередовности у раду и утврђује се у висини: рад у смени/турнус/учестала нередовност (СТН) – 0,145.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да је правилан став другостепеног суда да тужилац нема право на увећање плате у смислу члана 187. став 1. тачка 1. Закона о полицији. Процент увећања плата по основу рада ноћу (28,6%), јесте предвиђен наведеним чланом Закона о полицији, као и чланом 12. Посебног КУ за полицијске службенике, али намењен је запосленима који раде на пословима на којима рад ноћу није вреднован при утврђивању основне плате, односно који свој рад обављају у редовном радном времену и немају нередовности у раду. У конкретном случају, тужиоцу је рад ноћу изражен кроз коефицијент за обрачун плате (који садржи и коефицијент нередовности, јер тужилац има нередовност у раду) при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец, па не може захтевати проценат увећања предвиђен за рад ноћу који се обавља повремено. Из свега напред наведеног неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводи ревизије да коефицијент нередовности од 0,145 имају и запослени који немају нередовност у раду је без утицаја, јер за ове тврдње није пружио доказ.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о предлогу тужене да се о њеним ревизијама, одлучи као о изузетно дозвољеним, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку.

Наиме, применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите, на који се односе ревизије тужене, је исплата тужиоцу на име накнаде за прековремени рад и дела накнаде зараде по основу ноћног рада, за период до маја 2016. године, а правноснажним пресудама је утврђено да је у овом делу тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да су ревизије тужене недозвољене.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.01.2018. године, а вредност побијаног дела правноснажних пресуда је 88.367,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужене недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

Одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по изјављеним ревизијама нису успели, па је применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу четвртном изреке.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић